

The Raven Prince

Elizabeth Hoyt

Copyright © 2006 Nancy M. Finney

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Înger și demon

Elizabeth Hoyt

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOYT, ELIZABETH

Înger și demon / Elizabeth Hoyt;

trad.: Bianca Paulevici – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3846-5

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELIZABETH HOYT

Înger și demon

Traducere din limba engleză

Bianca Paulevici

capitolul 1

A fost odată ca niciodată, într-o țară îndepărtată,
un duce adus la sapă de lemn care avea trei fiice...

din *Prințul Corb*

Little Battleford, Anglia
Martie 1760

Combinarea dintre un cal care galopează mult prea repede, o potecă noroioasă în curbă și o doamnă care merge pe jos nu duce niciodată la ceva bun. Chiar și în cele mai favorabile circumstanțe, sănsele unui rezultat pozitiv sunt deprimant de scăzute. Dar adaugă la asta și un câine - un câine foarte mare - și, medită Anna, n-ai cum să eviți un dezastru.

Calul în discuție sări brusc în lateral când Anna îi ieși în cale. Mastifful, care alerga în dreptul calului, tășni pe sub botul acestuia, ceea ce-l făcu să se ridice pe picioarele din spate, spintecând aerul cu copitele lui enorme. Si, inevitabil, călărețul enorm de pe el pică din șa. Bărbatul se prăbuși la picioarele ei ca un șoim doborât, chiar dacă nu cu aceeași eleganță. În timpul căzăturii își pierdu cravașa și pâlăria tricorn și ateriză cu un pleoscăit spectaculos într-o băltoacă. Un zid de noroi tășni spre ea, udând-o leoarcă.

Toată lumea, inclusiv câinele, înlemnii.

„Idiotule“, se gândi Anna, dar nu o rosti cu voce tare. Văduvele respectabile de o anumită vîrstă - treizeci și unu, peste două luni - nu azvările cu epitete, oricât de pertinente ar fi, în gentlemenii. Nu, nu fac una ca asta.

Sper că nu văți rănit de la căzătură, spuse ea în schimb. Să vă ajut să vă ridicați?

Zâmbi cu dinții înclestați spre bărbatul ud.

Acesta nu-i răspunse la fel de diplomat.

- Ce naiba căutai în mijlocul drumului, femeie proastă?

Bărbatul se ridică din băltoacă, privind-o amenințător, în modul acela iritant al gentlemanilor care încearcă să pară importanți după ce tocmai s-au purtat prosteste. Arăta groaznic cu toată apa aia murdară care picura pe chipul lui palid, ciupit de variolă. Ochii lui de culoarea obsidianului erau înconjurați de gene dese, fără să distragă însă atenția de la nasul și bărbia mari și buzele subțiri, aproape albe.

- Îmi pare atât de rău. Anna continuă să zâmbească. Mă îndreptam spre casă. Evident, dacă aș fi știut că aveți nevoie de toată lățimea drumului...

Dar, aparent, întrebarea lui fusese retorică. Bărbatul se îndepărta cu pași mari și apăsați, nebăgând-o în seamă nici pe ea, nici explicația oferită. Își ignoră pălăria și cravașa, îndreptându-se amenințător spre cal, injurând pe un ton scăzut, ciudat de liniștitor.

Câinele se aşeză să privească spectacolul. Calul, un murg ciolănos, avea pielea acoperită de petice decolorate, care din nefericire îl făceau să pară băltat. Își roti ochii la bărbatul cu pricina și se dădu sfios câțiva pași mai încolo.

- Așa-i. Danseză ca o fecioară când o strângi prima oară de țăță, piele netăbăcită revoltătoare și mâncată de viermi, îi murmură bărbatul animalului. Când o să pun mâna pe tine, odraslă bastardă de cămilă bolnavă și-un măgar deșelat, îți frâng gâtul ăla idiot, să vezi tu de nu.

Calul ciuli urechile asimetrice ca să audă mai bine vocea liniștită de bariton și făcu un pas nesigur înainte. Anna îl înțelegea. Vocea acelui bărbat urât îi stârnî aceeași senzație ca o pană trecută peste talpa piciorului: iritantă și ispititoare în același timp. Se întrebă dacă

avea același ton și când făcea dragoste cu o femeie. Spe-ra doar că folosea alte cuvinte.

Bărbatul se apropiе îndeajuns de mult de calul născit, încăt să-l apuce de căpăstru. Rămase locului o clipă, murmurând obscenități; apoi încălcă dintr-o singură mișcare ageră. Coapsele lui musculoase, indecent de vizibile prin pantalonii din piele de căprioară uzi, se strânseră în jurul trunchiului calului, în timp ce întoarse botul animalului.

Își înclină capul gol înspre Anna.

- Doamnă, o zi bună!

Și, fără să arunce măcar o privire în urma lui, o luă la galop pe cărare, cu dulăul alergând lângă el. Într-o clipă, dispără. Apoi nu se mai auzi nici sunetul copitelor.

Anna își coboră privirea.

Coșul ei era în băltoacă, iar conținutul lui - cum părăturile de dimineață - împrăștiate toate pe drum. Probabil că îl scăpase când se ferise de calul care gonea spre ea. Și acum, gălbenușurile de la o jumătate de duzină de ouă se scurgeau în apa noroioasă, iar un hering singuratic o privea încruntat, de parcă ar fi învinovățit-o pentru aterizarea lui rușinoasă. Ridică peștele și-l scutură. Măcar el putea fi salvat. Rochia ei gri însă picura jalnic, deși culoarea propriu-zisă nu diferea mult de noroiul care o acoperea acum. Trase de fuste, încercând să le desprindă de picioare, după care ofta și o lăsa baltă. Se uită pe drum, în ambele direcții. Crengile golașe ale copacilor răpăiră în vânt, deasupra ei. Drumul îngust era pustiu.

Anna inspiră adânc și rosti cuvântul interzis cu voce tare, în fața lui Dumnezeu și a sufletului ei etern:

- Bastardul!

Își ținu respirația, așteptându-se să fie trăsnită sau, mai probabil, să simtă un junghi de vină. Nu se întâmplă nici una, nici alta, ceea ce ar trebuit să o neliniștească într-o oarecare măsură. La urma urmei, doamnele nu îi înjură pe gentlemani, indiferent dacă aceștia lău-

provocat sau nu. „Și ea era, mai presus de orice, o doamnă respectabilă, nu-i aşa?”

Până să ajungă şontâc-şontâc la căsuța ei, fustele Annei se uscară, întărindu-se. Vara, florile luxuriante care umpleau mica grădină din fața casei o înveseleau, dar în acea perioadă a anului era mai mult un petic de noroi. Înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschisese deja. O femeie micuță, cu cărliglioni cenușii la tâmpale, se uită din prag.

– Ah, iată-te. Femeia flutură o lingură de lemn pătată cu sos, împroscându-se neatent pe obraz. Eu și Fanny făceam tocăniță de oaie, și cred că sosul ei e mai bun acum. Aproape că nici nu se mai văd cocoloșele. Se aplecă în față și-i șopti: Dar mai avem de lucrat la găluște. Mă tem că au o textură destul de neobișnuită.

Anna îi zâmbi istovită soacrei ei.

– Sunt sigură că tocănița va ieși minunat. Intră în holul înghesuit și puse coșul jos.

Cealaltă femeie se lumină la față, dar apoi strâmbă din nas, când Anna trece pe lângă ea.

– Dragă, se simte un miros ciudat de la... Nu-și termină propoziția și se uită la capul Annei. De ce ai frunze ude pe pălărie?

Anna se strâmbă și pipăi cu degetele.

– Mă tem că am avut parte de o păťanie pe drum.

– O păťanie? De atâtă agitație, Mama Wren scăpă lingura. Te-ai rănit? După hainele tale, ai zice că te-ai tăvălit într-o cocină.

– Sunt bine; doar puțin udă.

– Ei bine, trebuie să-ți pui numai decât ceva uscat pe tine, dragă. Și părul tău – Fanny! Mama Wren nu-și mai termină fraza și strigă înspre bucătărie. Trebuie să-l spălăm. Părul, vreau să spun. Te-ajut să urci. Fanny!

O fată tare neîndemnatică, cu mâinile roșii și o clacie de păr căramizie, păși sfioasă pe hol.

– Ce-i?

Mama Wren se opri pe scări în spatele Annei și se aplecă peste balustradă.

– De câte ori ță-am spus să zici „Da, doamnă”? N-o să devii niciodată servitoare într-o casă mare dacă nu vorbești cum trebuie.

Fanny clipi înspre cele două femei, cu gura ușor căsată. Mama Wren ofă.

– Du-te și pune o oală cu apă la încălzit. Domnișoara Anna trebuie să-și spele părul.

Fata se grăbi spre bucătărie, după care își baștă din nou capul pe ușă.

– Da, doamnă.

Scările abrupte dădeau într-un palier minuscul. Pe partea stângă se afla camera femeii mai în vîrstă; pe partea dreaptă, cea a Annei. Aceasta intră în cămăruța ei și se duse direct spre oglinda care atârna deasupra măsuței de toaletă.

– Nu știu ce-o să se aleagă de orașul astă, îi spuse soaca, găfăind în urma ei. Te-a stropit o trăsură? Unii conducători de poștalion sunt pur și simplu ireponsabili. Au impresia că tot drumul e doar al lor.

– Sunt perfect de acord, răspunse Anna uitându-se în oglindă. O coroniță din flori de măr uscate și îngălbenește atârna peste muchia oglinzi, o amintire de la nunta ei. Dar în cazul asta a fost un singur călăreț.

Tot părul îi era răvășit și încă avea pete de noroi pe frunte.

– E și mai rău cu gentlemanii ăștia călare, bombăni femeia mai în vîrstă. Ei bine, nu cred că sunt în stare să-și controleze animalele, unii dintre ei. Teribil de periculos. Sunt o amenințare pentru femei și copii.

– Îhî.

Anna își dădu jos șalul, lovindu-se din greșeală cu fluierul piciorului de scaun. Se uită prin cameră. Aici își petrecuseră ea și Peter toți cei patru ani de căsnicie. Își atârnă șalul și pălăria în cărligul unde obișnuia să-și pună Peter haina. Scaunul pe care își aşeza el cândva

Regrămada de cărți de legislație grele servea acum pe post de noptieră pentru ea. Până și peria lui de păr, cu cele câteva fire roșcate prinse printre peri, fusese împachetată și pusă deoparte de multă vreme.

- Măcar ai salvat heringul. Mama Wren încă era agitată. Chiar dacă nu cred că o bălăceală în noroi i-a îmbunătățit prea mult aroma.

- Fără îndoială, răspunse Anna absentă.

Privi din nou ghirlanda, care se fărâmia tot mai mult. Nu-i de mirare, ținând cont că era văduvă de sase ani. Ce grozăvie! Ar fi fost mai potrivită în grămadă de gunoi din grădină. O aruncă la o parte, să o ducă jos mai târziu.

- Poftim, draga mea, să te ajut. Mama Wren începu să-i desfacă nasturii rochiei. Trebuie să frecăm numai decât cu buretele. E plină de noroi în jurul tivului. Poate dacă i-aș pune unul nou... Glasul i se auzi înfundat când se aplecă. A, aproape, i-a vândut dantela modistei?

Anna trase rochia în jos și ieși din ea.

- Da, i-a plăcut foarte mult. A spus că e cea mai frumoasă pe care a văzut-o de ceva vreme.

- Ei bine, fac dantelă de aproape patruzeci de ani. Mama Wren încercă să pară modestă. Își drese vocea. Cât și-a dat pe ea?

Anna tresări.

- Un șiling și sase bănuți.

Se întinse după șalul zdrențuit.

- Dar am lucrat cinci luni la ea, gemu Mama Wren.

- Știu. Anna oftă și își desfăcu părul. Și, cum am spus, modista a zis că e de calitate superioară. Doar că dantela nu mai e foarte la modă.

- Ba e după ce o prinde pe o bonetă sau o rochie, bombăni Mama Wren.

Anna se strămbă, înțelegătoare. Apucă un cearșaf de pe un cuier de sub streașină, și cele două femei coborâră scările în tăcere.

În bucătărie, Fanny păzea un ceauș cu apă. De grinzi negre atârnau buchețele de ierburi uscate, care

înmiresmau aerul. Vechiul șemineu de cărămidă acoperea un întreg perete. Vizavi de acesta se afla o fereastră încadrată cu draperii care dădea spre grădina din spate. Pe peticul de pământ se zărea un sir de căpătâni de salată cu frunzele de un verde-gălbui, iar ridichile și napii se făcuseră deja de o săptămână.

Mama Wren pușe un lighean ciobit pe masa din bucătărie. Tocată de la ani de zile de frecare zilnică, masa ocupă cu mândrie locul din mijlocul camerei. Seara o împingeau înspre perete, ca mica servitoare să-și poată întinde o rogojină în fața focului.

Fanny aduse ceaușul cu apă. Anna se aplecă deasupra ligheanului, iar Mama Wren îi turnă apa în cap. Era călduță. Anna își săpuni părul și inspiră adânc.

- Mă tem că trebuie să facem ceva cu situația noastră financiară.

- O, nu-mi spune că trebuie să facem și mai multe economii, dragă, mărâi Mama Wren. Deja am renunțat la carne proaspătă, cu excepția mielului în zilele de marți și joi. Și nu ne-am mai cumpărat îmbrăcăminte de ani.

Anna observă că soacra ei nu pomeni nimic de cheltuielile de întreținere a lui Fanny. Chiar dacă fata era, căci, servitoarea și bucătăreasă lor, în realitate, ajunsese în casa lor dintr-un impuls caritabil. Singura rudă a lui Fanny, bunicul ei, murise când ea avea zece ani. La vremea respectivă, oamenii din sat vorbiseră să o trimite pe fată la o casă de săraci, dar Anna intervenise pentru ea, așa că, de atunci, Fanny rămăsese în casa lor. Mama Wren spera să o învețe să lucreze ca servitoare într-o casă mare, dar fata progresă foarte încet.

- Te-ai descurcat foarte bine cu economiile pe care le-am făcut, spuse Anna frecându-și scalpul. Dar investițiile pe care ni le-a lăsat Peter nu mai merg aşa bine ca înainte. Venitul nostru a scăzut constant de la moartea lui.

- Ce păcat că ne-a lăsat atât de puțin, spuse Mama Wren.

Anna ofta.

Nă vrut să ne lase o sumă atât de mică. Era Tânăr când l-au răpus frigurile. Sunt sigură că, dacă ar fi trăit, ar fi făcut economii substanțiale.

De fapt, Peter îmbunătățise situația lor financiară după moartea tatălui său, cu puțin timp înainte de căsătoria lor. Acesta fusese avocat, dar câteva investiții proaste îi aduseseră numai datorii pe cap. După nuntă, Peter vânduse casa în care crescuse ca să plătească datorile tatălui său și se mutase împreună cu noua lui mireasă și cu mama lui văduvă în casa aceasta țărănească mult mai mică. Când se îmbolnăvise, lucra ca avocat și murise în nici două săptămâni, lăsând-o pe Anna să se ocupe de una singură de mica lor gospodărie.

- Clătește, te rog.

Un șuvi de apă rece i se vărsă peste ceafă și cap. Pipăi, să se asigure că nu mai rămăsese deloc săpun, după care își stoarse excesul de apă din păr. Își infășură pânza pe cap și își ridică privirea.

- Cred că voi căuta ceva de lucru.

- O, Doamne, nu poți face una ca asta! Mama Wren se trânti pe un scaun. Doamnele nu muncesc.

Anna își simți buzele zvâcnindu-i.

- Ai prefera să rămân o doamnă și să murim amândouă de foame?

Mama Wren ezită, părând că se gândește foarte serios la întrebare.

- Nu-mi răspunde, spuse Anna. Oricum n-o să ajungem lihnite. Totuși, trebuie să găsim o modalitate de-a aduce un venit în casă.

- Poate dacă aş face mai multă dantelă. Sau aş putea să renunț de tot la carne, spuse soacra ei cu încocare.

- Nu vreau să fii nevoită să faci asta. În plus, tata mi-a asigurat o educație bună.

Mama Wren se înșenină.

- Tatăl tău a fost cel mai bun vicar pe care l-a avut vreodată Little Battleford, Dumnezeu să-l odihnească!

Și le-a spus tuturor ce părere avea el despre educarea copiilor.

- Îhî. Anna își dădu jos pânza de pe cap și începu să-și pieptene părul umed. S-a asigurat că știu să scriu, să citeșc și să adun. Știu chiar și puțină latină și greacă. Mă gândeam să caut mâine ceva de lucru ca guvernantă sau însوțitoare.

- Bătrâna doamnă Lester e aproape oarbă. Sunt sigură că ginerele ei te-ar angaja ca să-i citești...

Mama Wren se opri.

Anna simți și ea mirosul acru din aer.

- Fanny!

Micuța servitoare, care urmărise discuția dintre stăpânele ei, scânci și fugi la oala cu tocănita de pe foc.

Anna gemu. Încă o cină arsă.

Felix Hopple se opri în fața ușii bibliotecii contelui de Swartingham și se studie. Peruca lui, cu doi cărlioni pe fiecare parte, era proaspăt pudrată într-o nuanță adecvată de levănțică. Statura - destul de zveltă pentru un bărbat de vîrstă lui - îi era scoasă în evidență de o vestă de culoare roșie-brună, țesută cu frunze galbene întrepătrunse. Iar colanții lui aveau dungi verzi și portocalii: frumoși, fără a fi ostentativi. Înținta sa era perfectă. Chiar nu avea de ce să ezite lângă ușă.

Oftă. Conteală avea neplăcuta tendință de a mărâi. Ca administrator al moșiei Ravenhill Abbey, Felix auzea mărâitul acela neliniștitor de câteva ori în ultimele două săptămâni. Îl făcuse să se simtă ca unul din gentlemanii ghinioniști despre care citeai în jurnalele de călătorie, care trăiesc în umbra unor vulcane mari, amenințătoare. Genul acela de vulcane care ar putea erupe oricând. Felix nu pricepea nicicum de ce aleseșe lordul Swartingham să locuiască la moșia Abbey, după ani întregi de absență încântătoare, dar avea sentimentul tot mai pronunțat că intenționa să rămână o vreme foarte, foarte îndelungată.